

Oh boy

Títol original: *Oh Boy* **Direcció i guió:** Jan ole Gerster **País:** Alemanya **Durada:** 82 min
Any: 2012 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Tom Schilling, Marc Hosemann, Friederike Kempter, Justus von Dohnanyi, Michael Gwisdek, Katharina Schüttler, Arnd Klawitter, Martin Brambach, Andreas Schröders, Ulrich Noethen, Frederick Lau, Steffen C. Jürgens **Música:** The Major Minors, Cherilyn MacNeil **Fotografia:** Philipp Kirsamer (B&W) **Distribuïdora:** Surtsey Films **Estrena a Espanya:** 7/3/2014
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en alemany subtitulada en espanyol

SINOPSI

En Niko (Tom Schilling) és un jove de vint anys que abandona la universitat i acaba vagant pels carrers de Berlín. Celebrada òpera prima, en blanc i negre, que tracta sobre el desig de participar en la vida i la dificultat per trobar un lloc en el món. (FilmAffinity)

CRÍTICA

L'art de perdre

Premiada como a millor debut europeu, 'Oh, boy!' es descobreix com una brillant i desolada reivindicació de la derrota

Vivim uns temps en què guanyar ho és tot. Mireu un diari i per allà, des dels esportistes fins als polítics passant pels anuncis per paraules, **tots són aspirants a vencedors**. Tots presumeixen de mida: els que més pugen el superàvit (que ja és pujar), els que més gols fan amb els peus o els que més plaer prometen amb la resta del cos. I, no obstant això, el que és difícil, el realment és complicat i digne de mèrit és perdre. I fer-ho bé.

Oh, boy!, la pel·lícula del debutant alemany Jan Ole Gerster, és fonamentalment això: una brillant i sobretot trista explicació del valor de ficar la pota, del virtuosisme de caure derrotat, de la bella agonia de (amb perdó) cagar-la. I per sempre.

Perdre, per entendre'ns, és un art. De fet, **hi ha qui intenta fracassar tota la vida** i amb prou feines aconsegueix un grapat d'excuses per, a tot estirar, arrossegar els peus. Això o escriure quatre versos dolents amb la llunyana **vocació d'esdevenir un poeta maleït**. Que no és el mateix, encara que costi diferenciar-ho, que un maleït idiota.

El protagonista (l'actor i tristíssim **Tom Schilling**) de la nostra pel·lícula preferida de la setmana és un jove entestat a travessar un dia sencer amb la seva nit des del buit d'una vida inútil fins a la perspectiva gens gratificant d'un futur sense sentit. El nostre heroi, cosí germà de Llewyn Davis, té un dia molt ocupat. En les 24 hores per les quals viatja la pel·lícula per **un Berlín irresistible i desolat** serà repudiat, vexat o simplement esbroncat per tothom: pel psicòleg que es nega a tornar-li el seu carnet de conduir; pel seu pare que li anuncia que no seguirà pagant semblant disbarat de vida, per una antiga amiga que el rebutja, i fins i tot pels vigilants del metro que l' enxampen sense bitllet. I així.

Beckett i Allen

Pateix i en el seu sofriment només troba motius per seguir patint. I no em poseu aquesta cara perquè som davant d'una comèdia. Tal qual. Tot el que passa obeeix a la màxima de Beckett que no hi ha res més divertit que la desgràcia. Sobretot, si és aliena. Al cap i a la fi, com deia **Woody Allen**, el problema no és que es mengi tan malament en aquesta vida, el que realment és preocupant és que les racions són minúscules.

Rodada en un blanc i negre ronyós, per trist, tota la cinta viatja pendent de la cara fonamentalment trista d'un actor trist. I, és clar, **tanta tristesa acaba per resultar insuportable**. Com el joc aquest en què guanya el que més aguanta sense somriure, a l'espectador no li queda més remei que guanyar. I, és clar, el que guanya perd. No sé si em seguïu.

Deia el filòsof **Schopenhauer**, també alemany com el director, que el suïcidi, lluny de ser la negació de la voluntat, és, ben al contrari, la millor i més contundent manera de la seva afirmació. Sé que és divendres i que Schopenhauer només es llegeix els dilluns de tempesta, però no queda pas més remei. El recordem perquè tot bon perdedor alguna vegada ha pensat en això, en el suïcidi. I, no obstant això, no és tan senzill.

Qui decideix posar fi a la seva vida, **continuava el filòsof que més odiava els perruquers**, vol la vida i la vol tan plena, que no troba altra manera d'afirmar-se en l'existència que fer-ho **"sense les traves del cos"**; suïcitant-se. És a dir, la que podria passar per la més absoluta de les derrotes, en realitat és la més resplendent de les victòries. I, per tant, no val. Perdre és més complicat que tot això i aquí, a **Oh, boy!** hi som per perdre. I fer-ho molt bé. El que s'ha dit, perdre no és fàcil.

Luis Martínez - *El Mundo*